

„A co s tím chceš, Hospodine, udělat?“

„Jo to bys koukal“, šibalsky mrknul Hospodin. Sáhнул pod paži a vytáhnul pět desek. Rachnul s nimi před Mojžiše. Ten si je prohlížel a ohromeně kýval hlavou.

„Nóóó to nevím, to bude těžké, to víš...“

„Jaképak těžké“, zahřměl Hospodin, „Přednes radě starších, že pro ně mám Patero, a to jen pro děti izraelské, jako pro národ vyvolený.“

Mojžiš se za chvíli vrátil a nejistě hleděl na Hospodina.

„No tak co“, tázal se Hospodin.

„Nóóó rada starších se ptá, kolikpak za to. Moclipak?“

„Jaképak moclipak? Pro děti izraelské, děti moje vyvolené, je to ZADARMO“

Mojžiš běžel zpátky na radu starších a za chvíli se už jeho kudrnatá hlava třepotala po pěšině.

„Jo, Hospodine, tak JO, a když je to zadarmo, tak DVAKRÁT !!!!“

A od těch dob se člověčí řád řídí Desaterem.

Monika Motyčková

P.S. A tam, kde se neřídí, tam se prodávají odpustky...

Vaše články, příspěvky, nápady či připomínky můžete posílat na sborovou e-mailovou adresu: evang10vrs@atlas.cz, nebo odevzdat napsané na papíře ve farní kanceláři. Děkujeme.

-red-

P.S. Nestyďte se a pište!

Sponzor SD Katakomby:

ČESKOSLOVENSKÝ CTRNÁCTIDENÍK - CZECHOSLOVAK BI-WEEKLY

satellite 1-416

Published by ABE, P. O. Box 176, Station „B“, Toronto, Ontario, Canada M6H 4E2
www.satellite1-416.com nebo www.zpravvy.org

Upozornění: Uveřejněné články nemusí vždy vyjadřovat stanovisko redakce SD

Vydává:

Sbor Českobratrské církve evangelické

Praha 10 - Vršovice, Tulská 1

Adresa redakce tamtéž.

Tel.: 272 734 010, Sb. mobil: 776 123 320

e-mail: evang10vrs@atlas.cz

<http://vrsovice.evangelnet.cz>

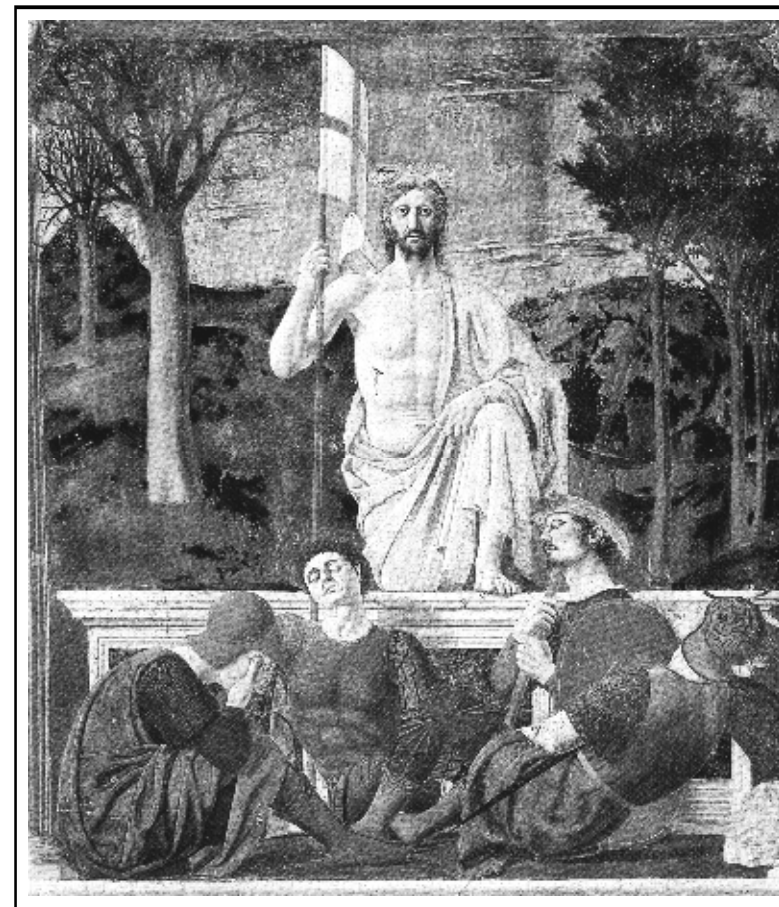
Návrh obálky: Ondřej Rada

Odpovědný redaktor: Ing. Jiří Ort

Náklady na jeden výtisk: 11,50 Kč

katakomby

Sborový dopis Vršovického sboru Českobratrské církve evangelické

● Piero della Francesca - „Vzkříšení“ (asi 1458) ●

Duben 2005

S láskou přijímejte i ty, kdo přicházejí odjinud - tak někteří, aniž to tušili, měli za hosty anděly.

Židům 13,2

Milí přátelé,

je po Velikonocích. Každý jsme je vnímali a prožívali trochu jinak. Každý jsme si pokoušel pro sebe a pro své nejbližší uchopit dar života, který nám náš Otec nabídl ve vzkříšení Ježíše z Nazareta. Byla nám dána nabídka nového života. S jakou chutí a vděčností se ji chápeme ze všech svých zmatků a selhání. A znovu se učíme žít s jistotou, že na ten nový život nejsme sami. V síle odpuštění, kterého se nám dostalo. Přicházíme ke stolu Páně, vyznáváme svoji vinu a s bázní a třesením slibujeme, že i my odpouštíme, že chceme žít jinak než ve zlobě. Jde to, nebo je to iluze?

Nějak si to uvědomuji nově v době, kdy už se radujeme z toho, že se narodila holčička Esterka a těšíme se na narození dalších miminek. Vracíme se s mou ženou teď často zpět v čas a vzpomínáme na to, jaké to bylo, když byli naši kluci malí. Jak jsme se radovali z každého pokroku, jakou úzkost jsme měli, když byli nemocní, jak jsme s úžasem pozorovali onu neutuchající chuť zkoušet to nové a neznámé. Neohroženě a stále znovu.

Těšíme se z nových životů - narozených i ještě nenarozených. A tak trochu bych si rád odkoukal a přijal onu chuť žít. Onu odvahu k novým pokusům tam, kde se nám to předtím nepovedlo. Onu důvěru v mocnou ruku, která nás chrání. Vždyť jsme o ní znovu přijali svědectví. Já vím, že děti dovedou být zlobivé, že by z nich člověk někdy "vyrostl". Vím, že má pravdu apoštol Pavel, když mluví o tom, že prostě nemůžeme zůstat dětmi, že člověk musí vyrůst a začít přijímat "hutnou" stravu pro dospělého člověka. Vím, že je iluzí zůstat dítětem a řešit problémy dětsky. Vím, že se děti musí naučit mnohému, co patří k dospělosti. To všechno víme všichni a je to samozřejmé, patří to k životu. Ale při tom všem mi zní v uších Ježíšovo slovo: *"Amen, pravím vám, jestliže se neobráátíte a nebudete jako děti, nevejdete do království nebeského. Kdo se pokoří a bude jako toto dítě, ten je největší v království nebeském."* **Mt 18,3n**

Jiří Ort

Dějinné legrácky

Věci, lidé a život mají mnohem humornější jádro, než by se jeden nadál.

Hospodin dal Mojžíšovi Patero jako základní zákony pro život Izraelských dětí.

Uprímně řečeno, Patero nejdřív nabídl germánům :

„Děti moje germánské, tady jsem Vám přinesl Patero, aby byl pořádek a řád na zemi.“

„Nóóó a co tam třeba tak je?“ ptali se opatrně germáni.

„O lásce“ usmál se Hospodin.

„Dobry, lásku to jo, to mi známe“.

„Lásku a dobrý pivo“, volali ostatní germáni nadšeně.

„Třeba nezabiješ“, nakouzl opatrně Hospodin.

„Jo nezabiješ, no to ne, to tedy nejde Hospodine“, kroutili hlavami germáni až jim vousy litaly kolem uší. „My dobýváme kde co můžem, a jaké pak by to mělo být válčení s nezabiješ. No tohleto, to po nás Hospodine ale doopravdy nemůžeš chtít. To my raději budem ještě pár set let pohani, jo?“

A tak Hospodin šel dál a narazil na Franky.

„Děti moje milené, mám Vás rád a tak vás oblažím, daruji Vám své Patero.“

„O co jde?“, pátravě se ptali nedůvěřiví frankové.

„No to jsou zákony děti moje“.

„Aha, zákony. Hospodine a jaképak že to například?“

„Například o jednom Bohu a o lásce“.

„To ano“, volali frankové, „jeden bude bůh, kdo se v tom už měl vyznat a láska, no proč ne, láska to je přece náš prazáklad“.

„No“, pokračoval Hospodin, „například nesemilniš, nebo...“, ale nedomluvil, protože jeho hlas zanikl v obrovském kraválu. Po hodné chvíli předstoupil stařešina a uctivě leč nezlomně prohlásil: „Hospodine, Otče náš, to je saprlot, ale nemilé. My tě ohromně uznáváme, i zákony uznáváme, a je pro nás ohromnou ctí, že ses namáhal vytvořit kvůli nám tak ohromnou věc, jako je Patero. Jenže my jsme ještě civilizačně nějak nedovyvinutí a nedozráli jsme ještě k tak mocným duchovním hodnotám. To víš, to tělo – smilníme, jen co se probudíme, a tak dlouho, než usneme. Když nesmilníme, tak spíme a to se nám zdá, že smilníme. Hospodine, je nám moc líto, nejsme nevděční, ale neumíme žít podle Patera“.

A tak Hospodin popadl svoje Patero. Bylo těžké, do kamene vytesané. Už ho nohy bolely, ruce bolely, hlava bolela ze smutku. Takovou krásu jsem vytvořil, a ty moje děti, to je malér, žádné tu krásu nechce.

Jde tak unaveně kolem pouště a tam vidí zaprášené a taky tak unavené děti izraelské, jak sedí na zemi a čekají na svůj příděl many.

„Hej, Mojžíši, synku, jak se vede?“

„Ale Hospodine, tak nějak už to klepeme čtvrtou desítku let. Zdá se, že už by bylo načase zamířit k Jordánu.“

„Myslíš? No, zkusíme to. Ale za Jordánem musí být nějaký ten pořádek“.

Schůzka mladší mládeže

Ve čtvrtek 31.3. se ve sboru na Vinohradech sešla mladší mládež z celé Prahy. Určitě tam nebyli všichni, ale i tak nás tam bylo asi ke třiceti. Celou akci pořádal Pražský SOM, největší tíha však spočívala na novém členovi našeho sboru - Mikim Erdingerovi. Celou akci rozjel seznamovacími hrami - tzv. icebreakery, tedy lamači ledu, aby prolomil možnou počáteční ostýchavost nových i starších mládežníků. Jako hlavní program si připravil interaktivní výklad podobenství o rozséváči. Měli jsme napsat příběh z pohledu semínka, jak se mačkalo v pytlíku spolu z ostatními a jak pak bylo vhozeno buď mimo cestu, kde ho sezobl pták, nebo do trní, kde se udusilo, anebo padlo na úrodnou půdu a mohlo dát vzniknout dalšímu životu. Celé to Miki hezky a přístupně převedl na to, jak bychom jako křesťané měli šířit Boží slovo a že každé slovo, které padne na úrodnou půdu je cennější než spousta slov, která vyzní naprázdno. Na setkání samozřejmě nechybělo občerstvení v podobě chlebiček, brambůrek a jiných, ne tak úplně zdravých, pochoutek. Celou akci završil koncert Tensingu Praha, který se představil jako hudební, divadelní, výtvarná a všelijak jinak kreativní skupina mladých lidí. Sešlost byla snad zdařilá, nejméně stejně zdařilé budou určitě Seniorátní dny mládež o víkend 8.-10.4., čímž na ně všechny zv. Uskuteční se v Rokycanech, kde to ještě moc neznáme, což skýtá řadu možností na dobrodružné hry. Poslední akcí, na kterou bych chtěla všechny mládežníky pozvat je táborák na konci školního roku. Pro bližší informace sledujte Popec na nástěnce nebo přijďte na večerní kázání k Martinu ve zdi.

Hanka Jelínková

Zpověď

evangelického mládežníka, který byl přítomen

Jednatřicátého března se sešla pražská mladší mládež na Vinohradech. Miki Erdinger nás přivítal svižnou hrou svítákových šlágrů, které zahrál na kytaru. S chutí jsme si zazpívali a hned potom jsme se seznámili s nám neznámými tvářemi, kterých bylo nemálo. Hráli jsme netradiční seznamovací hry, občas založené i na fyzickém kontaktu, což k seznámení také patří.

Potom se nám představil i sám Miki a začal se svým biblickým programem. Snažil se nám přiblížit podobenství o rozséváči. Po přečtení textu jsme byli rozděleni do skupinek a každá svými literárními silami dala dohromady příběh každého zrnka z jeho pohledu. Nakonec Miki vše shrnul a zakončil biblický program modlitbou.

Se stejnou chutí, se kterou byli našimi ústy prozpěvovány osvědčené svítákové šlágry, byly též pojídány připravené chlebičky a jiné občerstvení rozličné. I napít jsme se mohli. Honza se napil.

Druhý program obstaral Tensing svým koncertem. I to byl hudebně i jinak kulturně zajímavý zážitek a tak jsme odcházeli domů večerní Prahou obohaceni o spoustu nových informací a zážitků a celkově v dobrém rozmaru. Škoda jen, že návštěva byla lehce pod očekávání.

Jakub Ort

Zpráva o životě sboru za r.2004

Ještě před zprávou bych rád vzpomněl na ty sestry a bratry, které v minulém roce náš Pán povolal k sobě. Byly to sestry Olga Musílková a Libuše Urbanová a bratr profesor Zdeněk Matějček. Ztišme se k modlitbě.

Zpráva o životě sboru za r.2004

Tentokrát bude mé ohlédnutí za minulým rokem v životě sboru osobnější. Minulý rok byl pro mě značně náročný a částečně se to přenášelo na sbor. Studijní volno na dokončení diplomové práce vyžadovalo - kromě práce s dětmi, konfirmandy a částečně s mládeží sborovou či seniorátní - výpomoc z řad členů sboru i kazatelů pražského seniorátu. V mnoha ohledech to bylo zajímavé zpestření, ale v některé oblasti (především pastorače) prostě zastoupit nešla. Přesto na toto období vzpomínám s vděčností vůči sboru, protože jsem cítil silnou podporu, která pro mě byla důležitá. Bez této podpory bych si nebyl jistý, proč vlastně studuji.

Stačí si uvědomit, kolik aktivit pokračovalo prostě proto, že v nich sbor vidí smysl a ne proto, že by se jednalo o uskutečňování snů faráře. Setkávání všech generací, ať už hojněji nebo méně navštěvovaná přináší účastníkům radost. Sborový výlet. Letní společná akce mládeže, která pro všechny účastníky mnoho znamenala. Uvědomil jsem si, že tento sbor nabízí posilu, když ji člověk potřebuje.

Jedna akce, kterou nemohu vynechat, jakkoliv byla do značné míry rodinná, byla vzpomínková (retrospektivní) výstava bratra Miroslava Rady. Pro mnohé členy sboru to však byla taková událost, že je těžké ji nezapomenout.

Jaro a léto je dost daleko a přiznám se, že jsou pro mě zakryté dokončováním školy, zato podzim máme všichni v živé paměti. To nejpodstatnější, čím se nám zapsal do paměti, byla vážná nemoc sestry Musílkové a bratra Matějčka. Žili jsme jejich situací a prožívali jejich smrt. Úmrtí sestry Urbanové nás zasáhlo o to intenzivněji, že bylo hodně nečekané. Je těžké popsat, co pro nás jejich odchod znamená, mám pocit, že si to naplno ještě neuvědomujeme, že jsme jejich odchod ještě nezvnitřnili.

Na podzim se začal scházet v našich prostorách pěvecký kroužek, který založila Julie Nepustilová, a jehož rozměr jsme si začali uvědomovat až po nedávné instalaci.

Podzim měl ještě tři vrcholy. Prvním byla konfirmace a především s ní spojený vznik nové skupiny mládeže. To, že konfirmandi mají chuť se i nadále scházet a připojili se k nim i konfirmandi minulí, není nic samozřejmého a považuji to za Boží dar.

Dalším vrcholem byla volba faráře a s ní spojené promyšlení smyslu sboru. Vnímám volbu své osoby spíše jako volbu celé naší rodiny a i za ni chci v tuto chvíli říci, že jsme zůstali rádi.

V okamžiku ukončení mého studia podal rezignaci na funkci kurátora Joel Pokorný, za jehož podporu ve chvílích pro mě osobně nesnadných, moc děkuji. A moc dobře vím, že za jeho službu děkuje i celý náš sbor. Novou kurátorkou byla zvolena sestra Magdalena Jelínková, které jsme skutečně vděční, že na sebe tuto nesnadnou a do určité míry i nevděčnou službu vzala.

Posledním vrcholem byla návštěva z Bielefeldu spojená s představením Obchůdku jednoho světa od sestry Lukášové. Kontakty se sborem z Bielefeldu jsou zřetelně

velice srdečné a bieľefeldští o ně hodně stojí. Povídání Věry Lukášové o způsobu obchodu fair trade bylo inspirací pro možnou pomoc i v rámci našeho sboru, zvláště když se v tomto obchůdku angažuje naše sestra kurátorka.

Vědomě jsem pouze v krátkosti prolétl nejdůležitější body loňského roku v našem sboru. Kolem volby faráře i později se velmi mluvilo o způsobu práce sboru. Chtěl bych ve stručnosti říci, v čem vidím velké plus tohoto sboru. Jsem přesvědčen, že sbor církve má být místem, kde je člověk buď povzbuzován nebo korigován Božím slovem uprostřed společenství a odtud má každý vycházet a uplatňovat aktivně ve svém životě v rodině, v práci i společnosti. To vše podle obdarování. Zároveň by sborové společenství mělo být natolik otevřené, aby se nikdo nemusel bát či stydět se vracet do sboru s tím, co ho naplňuje radostí nebo co ho trápí. Na to bychom neměli nikdy rezignovat a neměli se vymezovat vůči lidem "jiným". I ve chvílích, kdy se v mnoha věcech neshodneme. Měli bychom mít sílu nabízet posilu těm, kteří ji potřebují. Zní to jednoduše, ale je to něco časově náročného, do značné míry neviditelného, ale pro církev Kristovu určujícího.

Zda budeme mít sílu jako sbor ještě něco přidat a jako sbor vyvíjet aktivně nějakou činnost, je věcí druhou. Můžeme a máme tuto otázku promýšlet, ale v žádném případě nesmíme zapomenout na důraz základní, ze kterého ten další má vyrůstat. Tady nedokážu mluvit o sboru jako o celku. Vždy je to věc osobní angažovanosti jednotlivce či několika jednotlivců. Těžko mluvit o sboru jako o jakémsi neurčitěm celku. V minulém roce jsme měli sílu spíše pro onen základ a každý z nás si uvědomuje, nakolik úspěšně. Přesto i v tomto období byl tento sbor pro mnohé domovem, kam mohli přicházet pro slovo evangelia. A z mnoha ohlasů vím, že to pro ně hodně znamenalo. Za to děkuji Pánu Bohu.

Jiří Ort

Letní Strážné 2005 ?!

O jarních prázdninách roku 1994 se nás ve Strážném v Krkonoších sešlo řízením různých náhod více členů našeho vršovického sboru, a tak se zrodila myšlenka, která vyústila v realizaci, konat zde v této krásné přírodě letní tábory pro děti a v zimě o pololetních prázdninách rodinnou rekreaci. Tato více než desetiletá tradice zimních pobytů byla letos přerušena, protože na pololetní prázdniny hned navazovaly jarní pro Prahu 5-10 a příští rok to bude rovněž, ale pro Prahu 1-5. Víme, že to více účastníků těchto setkání velmi mrzelo, že se nejelo, a tak bych chtěla pozvat na rekreaci v termínu od 1. do 9. července 2005. V případě, že byste měli chuť strávit ze své dovolené či prázdnin pár společných dnů aktivním odpočinkem /výlety, jízda na kole, pingpongové turnaje, plavání, scrabble atd./, tak to, prosím, sdělte se závaznou přihláškou do 30. dubna 2005 manželům Jelínkovým. Je rezervovaná celá chalupa. Víme, že děti mají v tomto termínu kurzy, různé tábory, a tak můžete vyrazit sami. V případě, že bude menší zájem, můžeme obsadit jen část chalupy. Těšíme se na Vaše přihlášky – kapacita je 34 lůžek.

Magdalena a Tomáš Jelínkovi

Recepty 13 **Recepty z internetu**

Do našeho života vstoupil Carrefour. Najednou je tady. A mluvíme o něm spolu hned ze dvou důvodů. Jednak nám takřka před očima vyrostl nový hypermarket v parku vedle Edenu, kam jsme se mnozí chodili procházet a děti se tam těšily zvláště v době, kdy na něm stály houpačky a kolotoče a v posledních letech často i cirkus. Když jsem tam brzy po otevření hypermarketu jela nakoupit pro sestru Vinklářovou, uvědomuji si zpětně, že jsem si mohla jako v cirkuse připadat. Nebo možná spíš jako na pouti. Něco jsem nakoupila, zaplatila a chtěla se vydat k autu. Věděla jsem, že ho mám asi v minus třetím patře. Ale kudy se vydat k východu k parkovišti. Za pokladnami jsem se rozhlédla okolo sebe a viděla jsem jen velké trsy barevných gumových balonků nad sebou, velké nápisy, co je kde nejlevnější, mnoho obchodníků nabízejících svoje zboží. Intuitivně jsem se vydala směrem, o kterém jsem tušila, že by mohl být ten správný. Šla jsem dál, rozhlížela jsem se okolo sebe. Že jdu správně jsem si uvědomila ve chvíli, kdy jsem na jednom stánku viděla malé kulaté akvárium s dvěma barevnými rybkami. Ano, těch jsem si určitě všimla i po cestě tam. Pak už jsem se v klidu nechala jezdicími schody zavést do nitra země, naložila nákup a jela ho předat sestře Vinklářové.

O druhém důvodu už myslím psal v některém z minulých dopisů můj muž a vyprávěla nám o něm určitě Věra Lukášová. Carrefour totiž jako jediný řetězec prodává potravinu označené značkou Fair trade. Když jsem jednou hledala na internetu, jaké fair trade výrobky se tu prodávají, našla jsem na stránkách Carrefouru odkaz na recepty. Zjistila jsem, že jich je tam hodně (mimořádně informací o fair trade výrobcích je poskrovnu), a tak Carrefour vstoupil do mého života už vlastně potřetí. Dnes vám předám z toho velkého množství dva recepty, které jsem již s úspěchem použila.

Na **Česnekovou polévku s pórem** si připravíme 1 hlavičku česneku, 1 pór, 3 kostky bujónu (mohou být různé druhy - zeleninový, kuřecí, hovězí), smetanu na vaření, 2 lžíce mouky a sůl. V hrnci na oleji osmahneme protlačený česnek a nakrájený pór. Zalijeme vodou. Přivedeme k varu, přidáme bujón, asi po 5ti minutách zahustíme smetanou rozmíchanou s moukou a necháme povařit. Podáváme s opraženým chlebem nebo pečivem. Polévky jsou asi dva litry.

Druhý recept je na **Králíka jako od babičky**. Potřebujeme 1 rozporcovaného králíka, 6 stroužků česneku, 5-7 lžic ostré hořčice, 200 g hery, tymián, zázvor, majoránku, sůl a pepř. Králíka osolíme a opepříme. V misce smícháme prolisovaný česnek s hořčicí. Králíka potřeme směsí ze všech stran a jemně posypeme dalším kořením. V kastrůlku rozpustíme heru a zalijeme jí králíka. Necháme uležet v chladu aspoň 10 hodin. Pečeme v přiklopeném pekáčku při 200 st., podléváme vývarem nebo vodou, dokud není králík měkký. Nakonec pečeme bez poklice, aby měl králík kůrčičku. Ideální přílohou jsou bramborové knedlíky a červené zelí.

Přeji vám všem dobrou chuť a příjemné sžívání s Carrefourem.

Marie Ortová

Recepty mě předávejte buď osobně (v kostele), nebo e-mailem (ortova@jabok.cuni.cz).

Okénko poesie

Michel Wagner

NANEBEVSTOUPENÍ

V mysteriózním mračnu
Zmizel do výše z dohledu očí.
Teď již navždy zůstanou sami,
Sami jako hrob opuštěný.

Vy, katedrály teologů,
Vy, stavby stále jen v torzech,
Jak rád bych nad vším tajemstvím
Viděl vždy vaše stropy nesklenuté.

Zanechej nebe snilkům,
Dogmata nepřátelům Božím,
Sám pak jdi s vírou nejprostší
Stezkou, jež protíná zemi.

Písmo ti přiblíží znova
Ta jeho veliká gesta,
I všechna památná slova,
Jenom je usiluj hledat.

U stolu vzájemné lásky
Najdeš pak lámaný chléb
I kalich milosti plný,
Však na tobě je se sdílet.

V mlhavém oparu, kde kráčíš,
Tam tiché slyšíš kroky
Všech milých bratří tvých
Jako ty stejně pozvaných.

Věřím !
Maranatha !
Pán přichází.
Amen.

Dům můj dům modlitby jest Lk 19,46

Milí čtenáři sborového dopisu,
kdo čteme Lukášovo evangelium podle Hesel JB, pak jsme tato Ježíšova slova, která se již ozývají ve Starém Zákoně, četli 1. března. Když jsem to místo četla, překvapilo mne ono "jest". Ne, má být, měl by být a pod., ale jest. Dům Boží je tam, kde se lidé modlí. Chci vás vyzvat a povzbudit, abychom se modlili. Mám konkrétní pozvání.

15. května 2005 vyhlásilo několik modlitebních iniciativ Světovým dnem modliteb.

První takový den se konal v loňském roce 2. května, kdy více než 22 milionů křesťanů z 56 zemí se spojilo v modlitbách a pokání za svůj kontinent. Křesťané tenkrát přišli na stadiony, různá prostranství, náměstí, do kostelů a na veřejná místa, aby se modlili. Tato modlitební setkání byla přenášena stovkami televizních stanic do mnoha kontinentů.

K letošnímu Světovému dni modliteb se spojily International Prayer Council, Transformation Africa, Prayer Week a další křesťanské organizace. Očekává se, že ve vyhlášeném dni se spojí asi 200 milionů křesťanů, aby prosili o Boží požehnání pro národy, aby „**Země byla naplněna poznáním Hospodinovy slávy**“ (Ab 2, 14)

Během posledních pěti let dal Bůh celosvětově povstat mnoha novým modlitebním iniciativám. Většina z nich se chce připojit k tomuto dni modliteb, v němž se křesťané po celém světě budou modlit za vylití Ducha svatého, uzdravení národů, spasení a naplnění světa Boží slávou.

Modlitební program je širší a každý je zván se k němu připojit:

6. - 15. května deset dní čtyřadvaceti hodinové modlitby za církve, města, oblasti

14. května celonoční modlitby za mládež

15. května Světový den modliteb

Po 15. květnu „90 dní požehnání“ a služby potřebným lidem

Informace, průvodce k modlitbám a jiné pomůcky (např. video) jsou na webové stránce the Global Day of Prayer:

www.globaldayofprayer.com nebo www.transformationafrica.com

K velikonoční době (J 20,1-10)

Vánoce lidé oceňují víc než velikonoce. Ale den Vzkříšení je vyvrcholením a vítězstvím, triumfem. Když se dítě narodí, rodiče mají radost, ale nevědí, co z jejich dítěte vyroste. Až když dítě něčeho dosáhne, když odvede nějaké dílo, ukazuje se jeho přínos pro druhé.

Tak je to s Velikonocemi. Ježíš dokončil svoje dílo. Získal si naše srdce a nabízl nám velkou možnost. Získal nás za cenu ukřížování. To je něco velkého a silného. Ale přece jen je ukřížování pouze částí Ježíšovy práce. Bohužel se mluvívá jen o kříži a to ostatní se už tolik nedoceňuje. Od dětství jsme ovlivněni starými velikonočními zvyky a to, co je hlavní, nám chybí. Totiž proč šel Ježíš na kříž. Zdůrazňujeme jen vykoupení z Adamova hříchu. Ale Ježíš tento důvod vůbec neuvádí (to je jen jeden z Pavlových obrazů o významu Ježíšova činu). Ježíš mluví o jiných důvodech, které my úplně opomíjíme. "Až povýšíte Syna člověka, poznáte, že to jsem já." "Aby svět poznal, že miluji Otce (že nejsem neznaboh, alkoholik, pijan, hříšník, posedlý, aby svět poznal, že dělám to, co chce Otec)." "Dosud totiž nerozuměli Písmu, že Ježíš musí vstát z mrtvých." **J 20,9**

Ježíš se několikrát pokoušel učedníkům na základě Písma vysvětlit, proč musí být zabit - jinak mu neuvěří... Ukazoval učedníkům, že Mojžíš a proroci mluvili o Mesiáši jinak, než rabíni. Znovu a znovu Ježíš upozorňoval učedníky na rozdíl mezi kázáním rabínů a slovy proroků, ale apoštolové si nedali říci. Byli silně zaměřeni na kralování Mesiáše a vítězství nad Římany. Už se viděli ve vládě. Mysleli si, že Ježíšova slova jsou zastírající taktikou, aby ozbrojené povstání nepropuklo předčasně.

Nás ovšem také především zajímá "Vykoupení"! a ne jen Ježíšova slova a jeho varování. "Dej nám milosti, budeme se plazit, klečat, modlit se, postit, získávat zásluhy". "Milosti" jsou pro nás více než svoboda, prozření, osvětlení a velikost následování.

Tuším Luis Evely někde trefně poznamenal na adresu našeho neporozumění: K Adamovu hříchu se nehlásíme, „nebyli jsme u toho“. Proto se ani z Ježíšova Vzkříšení vykoupení nejsme schopni radovat.

Myslíme si, že je to pokaždé „o nás bez nás“. Obojí se vyřizuje na nějaké rovině mimo nás. Místo snahy o porozumění nám stačí tvářit se - a vymlouvat se "to je tajemství". Ježíš se po vzkříšení ukazoval pokaždé v jiné podobě. Proč? Myslím, že to má více důvodů. Ježíš žije už v jiném dějství života, nevrátil se do života pozemského.*

Druhý důvod - kdyby jej okamžitě poznali, hned by propukli v jásot a "HURÁ - efekt ("Hosana Synu Davidovu"). "Kristus vstal z mrtvých. Sláva, hurá." Nestačí vědět, že Ježíš vstal z mrtvých (to ví i ďábel). Ježíš potřebuje učedníky

doučit to, co se mu nepodařilo za jeho pozemského života - protože mu učedníci odporovali: "Ježíši, tomu ty nerozumíš, takhle to není a nebude." "Otvíral jim mysl", čteme několikrát. Před tím měli mysl zabeđenou přesvědčením, že vědí: "My víme, jak to je s Bohem a s Mesiášem."

Ježíš dával učedníkům i po vzkříšení biblické hodiny. Pokládá to za důležité. "Už vás nenazývám služebníky (zaměstnanci), protože služebník neví, co činí jeho pán. Nazval jsem vás přáteli, neboť jsem vám dal poznat všechno, co jsem slyšel od svého Otce." **Jan 15,15**

Až šok z ukřížování a vzkříšení pomohl Ježíšovi otevřít učedníkům mysl.

Nechat si otevřít mysl a porozumět Ježíšovým slovům - tato práce také čeká i nás. Jinak jsme nepoužitelní pro následování Krista. Snad se k tomu postupně dostaneme.

Václav Vacek
(Římskokatolický farář)

**Poznámka:*

Apoštol Pavel píše v 1 Kor 15,35-54 - Ale někdo snad řekne: "Jak vstanou mrtví? V jakém těle přijdou?" Jaká pošetilost! To, co zaséváš, nebude oživeno, jestliže neumře. A co zaséváš, není tělo, které vzejde, nýbrž holé zrno, ať už pšenice nebo nějaké jiné rostliny. Bůh však mu dává tělo, jak sám určil, každému semeni jeho zvláštní tělo. Není jedno tělo jako druhé, nýbrž jiné tělo mají lidé, jiné zvířata, jiné ptáci, jiné ryby. A jsou tělesa nebeská a tělesa pozemská, ale jiná je sláva nebeských a jiná pozemských. Jiná je záře slunce a jiná měsíce, a ještě jiná je záře hvězd, neboť hvězda od hvězdy se liší září. Tak je to i se zmrtvýchvstáním. Co je zaseto jako pomíjitelné, vstává jako nepomíjitelné. Co je zaseto v poníženosti, vstává v slávě. Co je zaseto v slabosti, vstává v moci. Zasévá se tělo přirozené, vstává tělo duchovní. Je-li tělo přirozené, je i tělo duchovní. Jak je psáno: "První člověk Adam se stal duší živou" - poslední Adam je však Duchem oživujícím.

Nejprve tedy není tělo duchovní, nýbrž přirozené, pak teprve duchovní. První člověk byl z prachu země, druhý člověk z nebe. Jaký byl ten pozemský, takoví jsou i ostatní na zemi, a jaký je ten nebeský, takoví i ostatní v nebesích. A jako jsme nesli podobu pozemského, tak ponese i podobu nebeského. Chci říci to, bratří, že člověk, jak je, nemůže mít podíl na království Božím a pomíjitelné nemůže mít podíl na nepomíjitelném. Hle, odhalím vám tajemství: Ne všichni zemřeme, ale všichni budeme proměněni, náraz, v okamžiku, až se naposled ozve polnice. Až zazní, mrtví budou vzkříšeni k nepomíjitelnosti a my živí proměněni. Pomíjitelné tělo musí totiž obléci nepomíjitelnost a smrtelné nesmrtelnost. A když pomíjitelné obleče nepomíjitelnost a smrtelné nesmrtelnost, pak se naplní, co je psáno: "smrt je pohlcena, Bůh zvítězil!"

„A co s tím chceš, Hospodine, udělat?“

„Jo to bys koukal“, šibalsky mrknul Hospodin. Sáhнул pod paži a vytáhnul pět desek. Rachnul s nimi před Mojžiše. Ten si je prohlížel a ohromeně kýval hlavou.

„Nóóó to nevím, to bude těžké, to víš...“

„Jaképak těžké“, zahřměl Hospodin, „Přednes radě starších, že pro ně mám Patero, a to jen pro děti izraelské, jako pro národ vyvolený.“

Mojžiš se za chvíli vrátil a nejistě hleděl na Hospodina.

„No tak co“, tázal se Hospodin.

„Nóóó rada starších se ptá, kolikpak za to. Moclipak?“

„Jaképak moclipak? Pro děti izraelské, děti moje vyvolené, je to ZADARMO“

Mojžiš běžel zpátky na radu starších a za chvíli se už jeho kudrnatá hlava třepotala po pěšině.

„Jo, Hospodine, tak JO, a když je to zadarmo, tak DVAKRÁT !!!!“

A od těch dob se člověčí řád řídí Desaterem.

Monika Motyčková

P.S. A tam, kde se neřídí, tam se prodávají odpustky...

Vaše články, příspěvky, nápady či připomínky můžete posílat na sborovou e-mailovou adresu: evang10vrs@atlas.cz, nebo odevzdat napsané na papíře ve farní kanceláři. Děkujeme.

-red-

P.S. Nestyďte se a pište!

Sponzor SD Katakomby:

ČESKOSLOVENSKÝ ČTRNÁCTIDENÍK - CZECHOSLOVAK BI-WEEKLY

satellite **1-416**

Published by ABE, P. O. Box 176, Station „E“, Toronto, Ontario, Canada M6H 4E3

www.satellite1-416.com nebo www.zpravy.org

Upozornění: Uveřejněné články nemusí vždy vyjadřovat stanovisko redakce SD

Vydává:

Sbor Českobratrské církve evangelické

Praha 10 - Vršovice, Tulská 1

Adresa redakce tamtéž.

Tel.: 272 734 010, Sb. mobil: 776 123 320

e-mail: evang10vrs@atlas.cz

<http://vrsovice.evangelnet.cz>

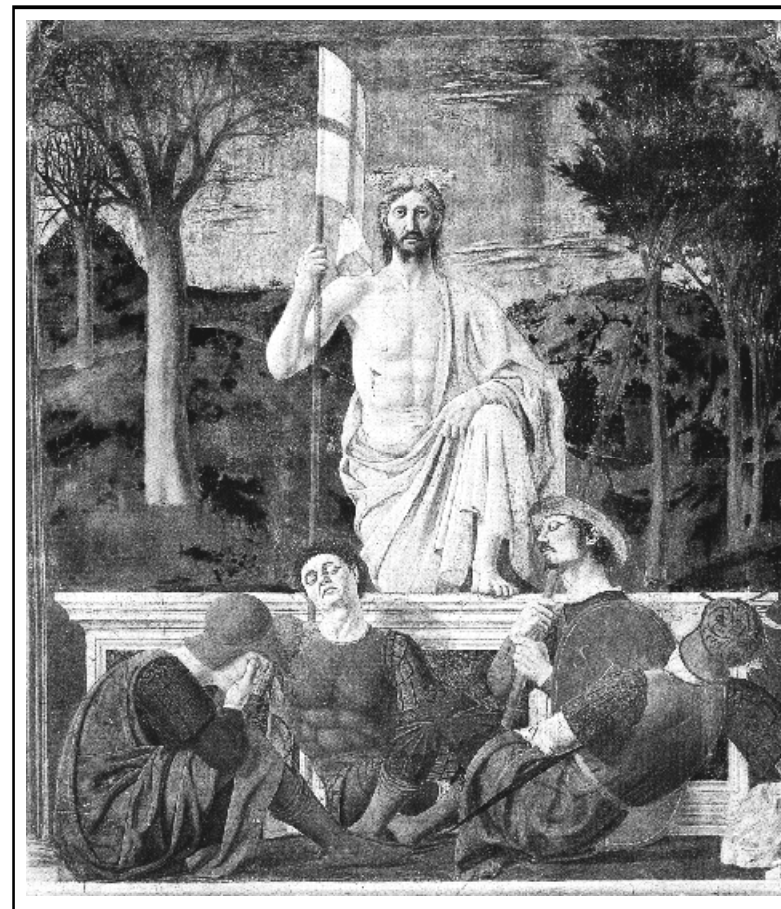
Návrh obálky: Ondřej Rada

Odpovědný redaktor: Ing. Jiří Ort

Náklady na jeden výtisk: 11,50 Kč

katakomby

Sborový dopis Vršovického sboru Českobratrské církve evangelické

● Piero della Francesca - „Vzkříšení“ (asi 1458) ●

Duben 2005

S láskou přijímejte i ty, kdo přicházejí odjinud - tak někteří, aniž to tušili, měli za hosty anděly.

Židům 13,2

Milí přátelé,

je po Velikonocích. Každý jsme je vnímali a prožívali trochu jinak. Každý jsme si pokoušel pro sebe a pro své nejbližší uchopit dar života, který nám náš Otec nabídl ve vzkříšení Ježíše z Nazareta. Byla nám dána nabídka nového života. S jakou chutí a vděčností se ji chápeme ze všech svých zmatků a selhání. A znovu se učíme žít s jistotou, že na ten nový život nejsme sami. V síle odpuštění, kterého se nám dostalo. Přicházíme ke stolu Páně, vyznáváme svoji vinu a s bázní a třesením slibujeme, že i my odpouštíme, že chceme žít jinak než ve zlobě. Jde to, nebo je to iluze?

Nějak si to uvědomuji nově v době, kdy už se radujeme z toho, že se narodila holčička Esterka a těšíme se na narození dalších miminek. Vracíme se s mou ženou teď často zpět v čas a vzpomínáme na to, jaké to bylo, když byli naši kluci malí. Jak jsme se radovali z každého pokroku, jakou úzkost jsme měli, když byli nemocní, jak jsme s úžasem pozorovali onu neutuchající chuť zkoušet to nové a neznámé. Neohroženě a stále znovu.

Těšíme se z nových životů - narozených i ještě nenarozených. A tak trochu bych si rád odkoukal a přijal onu chuť žít. Onu odvahu k novým pokusům tam, kde se nám to předtím nepovedlo. Onu důvěru v mocnou ruku, která nás chrání. Vždyť jsme o ní znovu přijali svědectví. Já vím, že děti dovedou být zlobivé, že by z nich člověk někdy "vyrostl". Vím, že má pravdu apoštol Pavel, když mluví o tom, že prostě nemůžeme zůstat dětmi, že člověk musí vyrůst a začít přijímat "hutnou" stravu pro dospělého člověka. Vím, že je iluzí zůstat dítětem a řešit problémy dětsky. Vím, že se děti musí naučit mnohému, co patří k dospělosti. To všechno víme všichni a je to samozřejmé, patří to k životu. Ale při tom všem mi zní v uších Ježíšovo slovo: *"Amen, pravím vám, jestliže se neobrátíte a nebudete jako děti, nevejdete do království nebeského. Kdo se pokoří a bude jako toto dítě, ten je největší v království nebeském."* **Mt 18,3n**

Jiří Ort

Dějinné legrácky

Věci, lidé a život mají mnohem humornější jádro, než by se jeden nadál.

Hospodin dal Mojžíšovi Patero jako základní zákony pro život Izraelských dětí.

Uprímně řečeno, Patero nejdřív nabídl germánům :

„Děti moje germánské, tady jsem Vám přinesl Patero, aby byl pořádek a řád na zemi.“

„Nóóó a co tam třeba tak je?“ ptali se opatrně germáni.

„O lásce“ usmál se Hospodin.

„Dobry, lásku to jo, to mi známe“.

„Lásku a dobrý pivo“, volali ostatní germáni nadšeně.

„Třeba nezabiješ“, nakouzl opatrně Hospodin.

„Jo nezabiješ, no to ne, to tedy nejde Hospodine“, kroutili hlavami germáni až jim vousy litaly kolem uší. „My dobýváme kde co můžem, a jaké pak by to mělo být válčení s nezabiješ. No tohleto, to po nás Hospodine ale doopravdy nemůžeš chtít. To my raději budem ještě pár set let pohani, jo?“

A tak Hospodin šel dál a narazil na Franky.

„Děti moje milené, mám Vás rád a tak vás oblažím, daruji Vám své Patero.“

„O co jde?“, pátravě se ptali nedůvěřiví frankové.

„No to jsou zákony děti moje“.

„Aha, zákony. Hospodine a jaképak že to například?“

„Například o jednom Bohu a o lásce“.

„To ano“, volali frankové, „jeden bude bůh, kdo se v tom už měl vyznat a láska, no proč ne, láska to je přece náš prazáklad“.

„No“, pokračoval Hospodin, „například nesemilníš, nebo...“, ale nedomluvil, protože jeho hlas zanikl v obrovském kraválu. Po hodné chvíli předstoupil stařešina a uctivě leč nezlomně prohlásil: „Hospodine, Otče náš, to je saprlot, ale nemilé. My tě ohromně uznáváme, i zákony uznáváme, a je pro nás ohromnou ctí, že ses namáhal vytvořit kvůli nám tak ohromnou věc, jako je Patero. Jenže my jsme ještě civilizačně nějak nedovyvinutí a nedozráli jsme ještě k tak mocným duchovním hodnotám. To víš, to tělo – smilníme, jen co se probudíme, a tak dlouho, než usneme. Když nesmilníme, tak spíme a to se nám zdá, že smilníme. Hospodine, je nám moc líto, nejsme nevděční, ale neumíme žít podle Patera“.

A tak Hospodin popadl svoje Patero. Bylo těžké, do kamene vytesané. Už ho nohy bolely, ruce bolely, hlava bolela ze smutku. Takovou krásu jsem vytvořil, a ty moje děti, to je malér, žádné tu krásu nechce.

Jde tak unaveně kolem pouště a tam vidí zaprášené a taky tak unavené děti izraelské, jak sedí na zemi a čekají na svůj příděl many.

„Hej, Mojžíši, synku, jak se vede?“

„Ale Hospodine, tak nějak už to klepeme čtvrtou desítku let. Zdá se, že už by bylo načase zamířit k Jordánu.“

„Myslíš? No, zkusíme to. Ale za Jordánem musí být nějaký ten pořádek“.

Schůzka mladší mládeže

Ve čtvrtek 31.3. se ve sboru na Vinohradech sešla mladší mládež z celé Prahy. Určitě tam nebyli všichni, ale i tak nás tam bylo asi ke třiceti. Celou akci pořádal Pražský SOM, největší tíha však spočívala na novém členovi našeho sboru - Mikim Erdingerovi. Celou akci rozjel seznamovacími hrami - tzv. icebreakery, tedy lamači ledu, aby prolomil možnou počáteční ostýchavost nových i starších mládežníků. Jako hlavní program si připravil interaktivní výklad podobenství o rozséváči. Měli jsme napsat příběh z pohledu semínka, jak se mačkalo v pytlíku spolu z ostatními a jak pak bylo vhozeno buď mimo cestu, kde ho sezobl pták, nebo do trní, kde se udusilo, anebo padlo na úrodnou půdu a mohlo dát vzniknout dalšímu životu. Celé to Miki hezky a přístupně převedl na to, jak bychom jako křesťané měli šířit Boží slovo a že každé slovo, které padne na úrodnou půdu je cennější než spousta slov, která vyzní naprázdno. Na setkání samozřejmě nechybělo občerstvení v podobě chlebiček, brambůrek a jiných, ne tak úplně zdravých, pochoutek. Celou akci završil koncert Tensingu Praha, který se představil jako hudební, divadelní, výtvarná a všelijak jinak kreativní skupina mladých lidí. Sešlost byla snad zdařilá, nejméně stejně zdařilé budou určitě Seniorátní dny mládež o víkend 8.-10.4., čímž na ně všechny zv. Uskuteční se v Rokycanech, kde to ještě moc neznáme, což skýtá řadu možností na dobrodružné hry. Poslední akcí, na kterou bych chtěla všechny mládežníky pozvat je táborák na konci školního roku. Pro bližší informace sledujte Popec na nástěnce nebo přijďte na večerní kázání k Martinu ve zdi.

Hanka Jelínková

Zpověď

evangelického mládežníka, který byl přítomen

Jednatřicátého března se sešla pražská mladší mládež na Vinohradech. Miki Erdinger nás přivítal svižnou hrou svítákových šlágrů, které zahrál na kytaru. S chutí jsme si zazpívali a hned potom jsme se seznámili s nám neznámými tvářemi, kterých bylo nemálo. Hráli jsme netradiční seznamovací hry, občas založené i na fyzickém kontaktu, což k seznámení také patří.

Potom se nám představil i sám Miki a začal se svým biblickým programem. Snažil se nám přiblížit podobenství o rozséváči. Po přečtení textu jsme byli rozděleni do skupinek a každá svými literárními silami dala dohromady příběh každého zrnka z jeho pohledu. Nakonec Miki vše shrnul a zakončil biblický program modlitbou.

Se stejnou chutí, se kterou byli našimi ústy prozpěvovány osvědčené svítákové šlágry, byly též pojídány připravené chlebičky a jiné občerstvení rozličné. I napít jsme se mohli. Honza se napil.

Druhý program obstaral Tensing svým koncertem. I to byl hudebně i jinak kulturně zajímavý zážitek a tak jsme odcházeli domů večerní Prahou obohaceni o spoustu nových informací a zážitků a celkově v dobrém rozmaru. Škoda jen, že návštěva byla lehce pod očekávání.

Jakub Ort

Zpráva o životě sboru za r.2004

Ještě před zprávou bych rád vzpomněl na ty sestry a bratry, které v minulém roce náš Pán povolal k sobě. Byly to sestry Olga Musílková a Libuše Urbanová a bratr profesor Zdeněk Matějček. Ztišme se k modlitbě.

Zpráva o životě sboru za r.2004

Tentokrát bude mé ohlédnutí za minulým rokem v životě sboru osobnější. Minulý rok byl pro mě značně náročný a částečně se to přenášelo na sbor. Studijní volno na dokončení diplomové práce vyžadovalo - kromě práce s dětmi, konfirmandy a částečně s mládeží sborovou či seniorátní - výpomoc z řad členů sboru i kazatelů pražského seniorátu. V mnoha ohledech to bylo zajímavé zpestření, ale v některé oblasti (především pastorače) prostě zastoupit nešla. Přesto na toto období vzpomínám s vděčností vůči sboru, protože jsem cítil silnou podporu, která pro mě byla důležitá. Bez této podpory bych si nebyl jistý, proč vlastně studuji.

Stačí si uvědomit, kolik aktivit pokračovalo prostě proto, že v nich sbor vidí smysl a ne proto, že by se jednalo o uskutečňování snů faráře. Setkávání všech generací, ať už hojněji nebo méně navštěvovaná přináší účastníkům radost. Sborový výlet. Letní společná akce mládeže, která pro všechny účastníky mnoho znamenala. Uvědomil jsem si, že tento sbor nabízí posilu, když ji člověk potřebuje.

Jedna akce, kterou nemohu vynechat, jakkoliv byla do značné míry rodinná, byla vzpomínková (retrospektivní) výstava bratra Miroslava Rady. Pro mnohé členy sboru to však byla taková událost, že je těžké ji nezapomenout.

Jaro a léto je dost daleko a přiznám se, že jsou pro mě zakryté dokončováním školy, zato podzim máme všichni v živé paměti. To nejpodstatnější, čím se nám zapsal do paměti, byla vážná nemoc sestry Musílkové a bratra Matějčka. Žili jsme jejich situací a prožívali jejich smrt. Úmrtí sestry Urbanové nás zasáhlo o to intenzivněji, že bylo hodně nečekané. Je těžké popsat, co pro nás jejich odchod znamená, mám pocit, že si to naplno ještě neuvědomujeme, že jsme jejich odchod ještě nezvnitřnili.

Na podzim se začal scházet v našich prostorách pěvecký kroužek, který založila Julie Nepustilová, a jehož rozměr jsme si začali uvědomovat až po nedávné instalaci.

Podzim měl ještě tři vrcholy. Prvním byla konfirmace a především s ní spojený vznik nové skupiny mládeže. To, že konfirmandi mají chuť se i nadále scházet a připojili se k nim i konfirmandi minulí, není nic samozřejmého a považuji to za Boží dar.

Dalším vrcholem byla volba faráře a s ní spojené promyšlení smyslu sboru. Vnímám volbu své osoby spíše jako volbu celé naší rodiny a i za ni chci v tuto chvíli říci, že jsme zůstali rádi.

V okamžiku ukončení mého studia podal rezignaci na funkci kurátora Joel Pokorný, za jehož podporu ve chvílích pro mě osobně nesnadných, moc děkuji. A moc dobře vím, že za jeho službu děkuje i celý náš sbor. Novou kurátorkou byla zvolena sestra Magdalena Jelínková, které jsme skutečně vděční, že na sebe tuto nesnadnou a do určité míry i nevděčnou službu vzala.

Posledním vrcholem byla návštěva z Bielefeldu spojená s představením Obchůdku jednoho světa od sestry Lukášové. Kontakty se sborem z Bielefeldu jsou zřetelně

velice srdečné a bieľefeldští o ně hodně stojí. Povídání Věry Lukášové o způsobu obchodu fair trade bylo inspirací pro možnou pomoc i v rámci našeho sboru, zvláště když se v tomto obchůdku angažuje naše sestra kurátorka.

Vědomě jsem pouze v krátkosti prolétl nejdůležitější body loňského roku v našem sboru. Kolem volby faráře i později se velmi mluvilo o způsobu práce sboru. Chtěl bych ve stručnosti říci, v čem vidím velké plus tohoto sboru. Jsem přesvědčen, že sbor církve má být místem, kde je člověk buď povzbuzován nebo korigován Božím slovem uprostřed společenství a odtud má každý vycházet a uplatňovat aktivně ve svém životě v rodině, v práci i společnosti. To vše podle obdarování. Zároveň by sborové společenství mělo být natolik otevřené, aby se nikdo nemusel bát či stydět se vracet do sboru s tím, co ho naplňuje radostí nebo co ho trápí. Na to bychom neměli nikdy rezignovat a neměli se vymezovat vůči lidem "jiným". I ve chvílích, kdy se v mnoha věcech neshodneme. Měli bychom mít sílu nabízet posilu těm, kteří ji potřebují. Zní to jednoduše, ale je to něco časově náročného, do značné míry neviditelného, ale pro církev Kristovu určujícího.

Zda budeme mít sílu jako sbor ještě něco přidat a jako sbor vyvíjet aktivně nějakou činnost, je věcí druhou. Můžeme a máme tuto otázku promýšlet, ale v žádném případě nesmíme zapomenout na důraz základní, ze kterého ten další má vyrůstat. Tady nedokážu mluvit o sboru jako o celku. Vždy je to věc osobní angažovanosti jednotlivce či několika jednotlivců. Těžko mluvit o sboru jako o jakémsi neurčitěm celku. V minulém roce jsme měli sílu spíše pro onen základ a každý z nás si uvědomuje, nakolik úspěšně. Přesto i v tomto období byl tento sbor pro mnohé domovem, kam mohli přicházet pro slovo evangelia. A z mnoha ohlasů vím, že to pro ně hodně znamenalo. Za to děkuji Pánu Bohu.

Jiří Ort

Letní Strážné 2005 ?!

O jarních prázdninách roku 1994 se nás ve Strážném v Krkonoších sešlo řízením různých náhod více členů našeho vršovického sboru, a tak se zrodila myšlenka, která vyústila v realizaci, konat zde v této krásné přírodě letní tábory pro děti a v zimě o pololetních prázdninách rodinnou rekreaci. Tato více než desetiletá tradice zimních pobytů byla letos přerušena, protože na pololetní prázdniny hned navazovaly jarní pro Prahu 5-10 a příští rok to bude rovněž, ale pro Prahu 1-5. Víme, že to více účastníků těchto setkání velmi mrzelo, že se nejelo, a tak bych chtěla pozvat na rekreaci v termínu od 1. do 9. července 2005. V případě, že byste měli chuť strávit ze své dovolené či prázdnin pár společných dnů aktivním odpočinkem /výlety, jízda na kole, pingpongové turnaje, plavání, scrabble atd./, tak to, prosím, sdělte se závaznou přihláškou do 30. dubna 2005 manželům Jelínkovým. Je rezervovaná celá chalupa. Víme, že děti mají v tomto termínu kurzy, různé tábory, a tak můžete vyrazit sami. V případě, že bude menší zájem, můžeme obsadit jen část chalupy. Těšíme se na Vaše přihlášky – kapacita je 34 lůžek.

Magdalena a Tomáš Jelínkovi

Recepty 13 **Recepty z internetu**

Do našeho života vstoupil Carrefour. Najednou je tady. A mluvíme o něm spolu hned ze dvou důvodů. Jednak nám takřka před očima vyrostl nový hypermarket v parku vedle Edenu, kam jsme se mnozí chodili procházet a děti se tam těšily zvláště v době, kdy na něm stály houpačky a kolotoče a v posledních letech často i cirkus. Když jsem tam brzy po otevření hypermarketu jela nakoupit pro sestru Vinklářovou, uvědomuji si zpětně, že jsem si mohla jako v cirkuse připadat. Nebo možná spíš jako na pouti. Něco jsem nakoupila, zaplatila a chtěla se vydat k autu. Věděla jsem, že ho mám asi v minus třetím patře. Ale kudy se vydat k východu k parkovišti. Za pokladnami jsem se rozhlédla okolo sebe a viděla jsem jen velké trsy barevných gumových balonků nad sebou, velké nápisy, co je kde nejlevnější, mnoho obchodníků nabízejících svoje zboží. Intuitivně jsem se vydala směrem, o kterém jsem tušila, že by mohl být ten správný. Šla jsem dál, rozhlížela jsem se okolo sebe. Že jdu správně jsem si uvědomila ve chvíli, kdy jsem na jednom stánku viděla malé kulaté akvárium s dvěma barevnými rybkami. Ano, těch jsem si určitě všimla i po cestě tam. Pak už jsem se v klidu nechala jezdicími schody zavést do nitra země, naložila nákup a jela ho předat sestře Vinklářové.

O druhém důvodu už myslím psal v některém z minulých dopisů můj muž a vyprávěla nám o něm určitě Věra Lukášová. Carrefour totiž jako jediný řetězec prodává potravinu označené značkou Fair trade. Když jsem jednou hledala na internetu, jaké fair trade výrobky se tu prodávají, našla jsem na stránkách Carrefouru odkaz na recepty. Zjistila jsem, že jich je tam hodně (mimořádně informací o fair trade výrobcích je poskrovnu), a tak Carrefour vstoupil do mého života už vlastně potřetí. Dnes vám předám z toho velkého množství dva recepty, které jsem již s úspěchem použila.

Na **Česnekovou polévku s pórem** si připravíme 1 hlavičku česneku, 1 pór, 3 kostky bujónu (mohou být různé druhy - zeleninový, kuřecí, hovězí), smetanu na vaření, 2 lžice mouky a sůl. V hrnci na oleji osmahneme protlačený česnek a nakrájený pór. Zalijeme vodou. Přivedeme k varu, přidáme bujón, asi po 5ti minutách zahustíme smetanou rozmíchanou s moukou a necháme povařit. Podáváme s opraženým chlebem nebo pečivem. Polévky jsou asi dva litry.

Druhý recept je na **Králíka jako od babičky**. Potřebujeme 1 rozporcovaného králíka, 6 stroužků česneku, 5-7 lžic ostré hořčice, 200 g hery, tymián, zázvor, majoránku, sůl a pepř. Králíka osolíme a opepříme. V misce smícháme prolisovaný česnek s hořčicí. Králíka potřeme směsí ze všech stran a jemně posypeme dalším kořením. V kastrůlku rozpustíme heru a zalijeme jí králíka. Necháme uležet v chladu aspoň 10 hodin. Pečeme v přiklopeném pekáčku při 200 st., podléváme vývarem nebo vodou, dokud není králík měkký. Nakonec pečeme bez poklice, aby měl králík kůrčičku. Ideální přílohou jsou bramborové knedlíky a červené zelí.

Přeji vám všem dobrou chuť a příjemné sžívání s Carrefourem.

Marie Ortová

Recepty mě předávejte buď osobně (v kostele), nebo e-mailem (ortova@jabok.cuni.cz).

Okénko poesie

Michel Wagner

NANEBEVSTOUPENÍ

V mysteriózním mračnu
Zmizel do výše z dohledu očí.
Teď již navždy zůstanou sami,
Sami jako hrob opuštěný.

Vy, katedrály teologů,
Vy, stavby stále jen v torzech,
Jak rád bych nad vším tajemstvím
Viděl vždy vaše stropy nesklenuté.

Zanechej nebe snilkům,
Dogmata nepřátelům Božím,
Sám pak jdi s vírou nejprostší
Stezkou, jež protíná zemi.

Písmo ti přiblíží znova
Ta jeho veliká gesta,
I všechna památná slova,
Jenom je usiluj hledat.

U stolu vzájemné lásky
Najdeš pak lámaný chléb
I kalich milosti plný,
Však na tobě je se sdílet.

V mlhavém oparu, kde kráčíš,
Tam tiché slyšíš kroky
Všech milých bratří tvých
Jako ty stejně pozvaných.

Věřím !
Maranatha !
Pán přichází.
Amen.

Dům můj dům modlitby jest Lk 19,46

Milí čtenáři sborového dopisu,
kdo čteme Lukášovo evangelium podle Hesel JB, pak jsme tato Ježíšova slova, která se již ozývají ve Starém Zákoně, četli 1. března. Když jsem to místo četla, překvapilo mne ono "jest". Ne, má být, měl by být a pod., ale jest. Dům Boží je tam, kde se lidé modlí. Chci vás vyzvat a povzbudit, abychom se modlili. Mám konkrétní pozvání.

15. května 2005 vyhlásilo několik modlitebních iniciativ Světovým dnem modliteb.

První takový den se konal v loňském roce 2. května, kdy více než 22 milionů křesťanů z 56 zemí se spojilo v modlitbách a pokání za svůj kontinent. Křesťané tenkrát přišli na stadiony, různá prostranství, náměstí, do kostelů a na veřejná místa, aby se modlili. Tato modlitební setkání byla přenášena stovkami televizních stanic do mnoha kontinentů.

K letošnímu Světovému dni modliteb se spojily International Prayer Council, Transformation Africa, Prayer Week a další křesťanské organizace. Očekává se, že ve vyhlášeném dni se spojí asi 200 milionů křesťanů, aby prosili o Boží požehnání pro národy, aby „**Země byla naplněna poznáním Hospodinovy slávy**“ (Ab 2, 14)

Během posledních pěti let dal Bůh celosvětově povstat mnoha novým modlitebním iniciativám. Většina z nich se chce připojit k tomuto dni modliteb, v němž se křesťané po celém světě budou modlit za vylití Ducha svatého, uzdravení národů, spasení a naplnění světa Boží slávou.

Modlitební program je širší a každý je zván se k němu připojit:

6. - 15. května deset dní čtyřadvaceti hodinové modlitby za církve, města, oblasti

14. května celonoční modlitby za mládež

15. května Světový den modliteb

Po 15. květnu „90 dní požehnání“ a služby potřebným lidem

Informace, průvodce k modlitbám a jiné pomůcky (např. video) jsou na webové stránce the Global Day of Prayer:

www.globaldayofprayer.com nebo www.transformationafrica.com

K velikonoční době (J 20,1-10)

Vánoce lidé oceňují víc než velikonoce. Ale den Vzkříšení je vyvrcholením a vítězstvím, triumfem. Když se dítě narodí, rodiče mají radost, ale nevědí, co z jejich dítěte vyroste. Až když dítě něčeho dosáhne, když odvede nějaké dílo, ukazuje se jeho přínos pro druhé.

Tak je to s Velikonocemi. Ježíš dokončil svoje dílo. Získal si naše srdce a nabízl nám velkou možnost. Získal nás za cenu ukřížování. To je něco velkého a silného. Ale přece jen je ukřížování pouze částí Ježíšovy práce. Bohužel se mluvívá jen o kříži a to ostatní se už tolik nedoceňuje. Od dětství jsme ovlivněni starými velikonočními zvyky a to, co je hlavní, nám chybí. Totiž proč šel Ježíš na kříž. Zdůrazňujeme jen vykoupení z Adamova hříchu. Ale Ježíš tento důvod vůbec neuvádí (to je jen jeden z Pavlových obrazů o významu Ježíšova činu). Ježíš mluví o jiných důvodech, které my úplně opomíjíme. "Až povýšíte Syna člověka, poznáte, že to jsem já." "Aby svět poznal, že miluji Otce (že nejsem neznaboh, alkoholik, pijan, hříšník, posedlý, aby svět poznal, že dělám to, co chce Otec)." "Dosud totiž nerozuměli Písmu, že Ježíš musí vstát z mrtvých." **J 20,9**

Ježíš se několikrát pokoušel učedníkům na základě Písma vysvětlit, proč musí být zabit - jinak mu neuvěří... Ukazoval učedníkům, že Mojžíš a proroci mluvili o Mesiáši jinak, než rabíni. Znovu a znovu Ježíš upozorňoval učedníky na rozdíl mezi kázáním rabínů a slovy proroků, ale apoštolové si nedali říci. Byli silně zaměřeni na kralování Mesiáše a vítězství nad Římany. Už se viděli ve vládě. Mysleli si, že Ježíšova slova jsou zastírající taktikou, aby ozbrojené povstání nepropuklo předčasně.

Nás ovšem také především zajímá "Vykoupení"! a ne jen Ježíšova slova a jeho varování. "Dej nám milosti, budeme se plazit, klečat, modlit se, postit, získávat zásluhy". "Milosti" jsou pro nás více než svoboda, prozření, osvětlení a velikost následování.

Tuším Luis Evely někde trefně poznamenal na adresu našeho neporozumění: K Adamovu hříchu se nehlásíme, „nebyli jsme u toho“. Proto se ani z Ježíšova Vzkříšení vykoupení nejsme schopni radovat.

Myslíme si, že je to pokaždé „o nás bez nás“. Obojí se vyřizuje na nějaké rovině mimo nás. Místo snahy o porozumění nám stačí tvářit se - a vymlouvat se "to je tajemství". Ježíš se po vzkříšení ukazoval pokaždé v jiné podobě. Proč? Myslím, že to má více důvodů. Ježíš žije už v jiném dějství života, nevrátil se do života pozemského.*

Druhý důvod - kdyby jej okamžitě poznali, hned by propukli v jásot a "HURÁ - efekt ("Hosana Synu Davidovu"). "Kristus vstal z mrtvých. Sláva, hurá." Nestačí vědět, že Ježíš vstal z mrtvých (to ví i ďábel). Ježíš potřebuje učedníky

doučit to, co se mu nepodařilo za jeho pozemského života - protože mu učedníci odporovali: "Ježíši, tomu ty nerozumíš, takhle to není a nebude." "Otvíral jim mysl", čteme několikrát. Před tím měli mysl zabeđenou přesvědčením, že vědí: "My víme, jak to je s Bohem a s Mesiášem."

Ježíš dával učedníkům i po vzkříšení biblické hodiny. Pokládá to za důležité. "Už vás nenazývám služebníky (zaměstnanci), protože služebník neví, co činí jeho pán. Nazval jsem vás přáteli, neboť jsem vám dal poznat všechno, co jsem slyšel od svého Otce." **Jan 15,15**

Až šok z ukřížování a vzkříšení pomohl Ježíšovi otevřít učedníkům mysl.

Nechat si otevřít mysl a porozumět Ježíšovým slovům - tato práce také čeká i nás. Jinak jsme nepoužitelní pro následování Krista. Snad se k tomu postupně dostaneme.

Václav Vacek
(Římskokatolický farář)

**Poznámka:*

Apoštol Pavel píše v 1 Kor 15,35-54 - Ale někdo snad řekne: "Jak vstanou mrtví? V jakém těle přijdou?" Jaká pošetilost! To, co zaséváš, nebude oživeno, jestliže neumře. A co zaséváš, není tělo, které vzejde, nýbrž holé zrno, ať už pšenice nebo nějaké jiné rostliny. Bůh však mu dává tělo, jak sám určil, každému semeni jeho zvláštní tělo. Není jedno tělo jako druhé, nýbrž jiné tělo mají lidé, jiné zvířata, jiné ptáci, jiné ryby. A jsou tělesa nebeská a tělesa pozemská, ale jiná je sláva nebeských a jiná pozemských. Jiná je záře slunce a jiná měsíce, a ještě jiná je záře hvězd, neboť hvězda od hvězdy se liší září. Tak je to i se zmrtvýchvstáním. Co je zaseto jako pomíjitelné, vstává jako nepomíjitelné. Co je zaseto v poníženosti, vstává v slávě. Co je zaseto v slabosti, vstává v moci. Zasévá se tělo přirozené, vstává tělo duchovní. Je-li tělo přirozené, je i tělo duchovní. Jak je psáno: "První člověk Adam se stal duší živou" - poslední Adam je však Duchem oživujícím.

Nejprve tedy není tělo duchovní, nýbrž přirozené, pak teprve duchovní. První člověk byl z prachu země, druhý člověk z nebe. Jaký byl ten pozemský, takoví jsou i ostatní na zemi, a jaký je ten nebeský, takoví i ostatní v nebesích. A jako jsme nesli podobu pozemského, tak ponese i podobu nebeského. Chci říci to, bratří, že člověk, jak je, nemůže mít podíl na království Božím a pomíjitelné nemůže mít podíl na nepomíjitelném. Hle, odhalím vám tajemství: Ne všichni zemřeme, ale všichni budeme proměněni, naráz, v okamžiku, až se naposled ozve polnice. Až zazní, mrtví budou vzkříšeni k nepomíjitelnosti a my živí proměněni. Pomíjitelné tělo musí totiž obléci nepomíjitelnost a smrtelné nesmrtelnost. A když pomíjitelné obleče nepomíjitelnost a smrtelné nesmrtelnost, pak se naplní, co je psáno: "smrt je pohlcena, Bůh zvítězil!"